

CÁC LỄ THẬT TRONG SÁCH MA-THI-Ơ
BÀI 73 - ĐỨC CHÚA JÊSUS SAI CÁC MÔN ĐỒ CỦA NGÀI ĐI TRUYỀN GIÁO.
Phần 3 - Hành trang mà các môn đồ của Đức Chúa Jêsus được mang theo.

Ma-thi-ơ 10:5-10: Ấy đó là mười hai sứ đồ Đức Chúa Jêsus sai đi, và có truyền rằng: Đừng đi đến dân ngoại, cũng đừng vào một thành nào của dân Sa-ma-ri cả; song thà đi đến cùng những con chiên lạc mất của nhà Y-sơ-ra-ên. Khi đi đường, hãy rao giảng rằng: Nước thiên đàng gần rồi. Hãy chữa lành kẻ đau, khiến sống kẻ chết, làm sạch kẻ phung, và trừ các quỷ. Các người đã được lãnh không thì hãy cho không. Đừng đem vàng, hoặc bạc, hoặc tiền trong lưng các người; cũng đừng đem cái bao đi đường, hoặc hai áo, hoặc giày, hoặc gậy; vì người làm việc đáng được đồ ăn.

Bản Kinh-Thánh King James version chép câu 9 và 10 như sau: **Provide^{G2932} neither^{G3361} gold^{G5557}, nor^{G3366} silver^{G696}, nor^{G3366} brass^{G5475} in your^{G5216} purses^{G2223}, Nor^{G3361} scrip^{G4082} for your journey^{G3598}, neither^{G3366} two^{G1417} coats^{G5509}, neither^{G3366} shoes^{G5266}, nor^{G3366} yet staves^{G4464}: for the workman^{G2040} is worthy^{G514} of his meat^{G5160}.**

Có nghĩa là: *Đừng chuẩn bị (dự trữ, dự phòng, mua sắm, tìm kiếm để mang theo mình) hoặc vàng, hoặc bạc, hoặc tiền bạc trong túi (bao đựng hành trang, túi để dắt lưng) các người, cũng đừng đem theo cái bao cho cuộc hành trình của mình, cũng chớ mang theo hai cái áo khoác, hoặc giày, hoặc gậy, vì người làm việc thì xứng đáng với đồ ăn của mình.*

Chữ được dịch là **đồ ăn** trong câu 10 này, trong tiếng Hy-lạp còn có nghĩa là *sự chăm sóc, sự trang bị, sự hậu cần (hoặc thực phẩm hoặc các vật cần dùng).*

Một số không ít người tin Chúa đã suy từ Lời Chúa Jêsus phán rằng: **Vả, trong các người có ai là người muốn xây một cái tháp, mà trước không ngồi tính phí tổn cho biết mình có đủ của để làm xong việc cùng chẳng sao? e khi đã xây nền rồi, không làm xong được, thì mọi người thấy liền chê cười, và rằng: Người này khởi công xây, mà không thể làm xong được!** (Lu-ca 14:28-30) mà họ giảng dạy cho những người đi ra truyền giáo phải sửa soạn cho chuyến công tác của họ như tài chính, lương thực, quần áo, nơi ăn, ở, nghỉ, thuốc, thậm chí họ còn lo tiêm phòng ngừa bệnh dịch trước khi đi. Nhiều nơi đã tổ chức cầu nguyện quyên góp cho công việc truyền giáo đó nữa và như vậy, họ đã loại bỏ mạng lệnh của Đức Chúa Jêsus về công việc truyền giáo này và người ta đã quên rằng, đây là công việc của Nước Đức Chúa Trời chứ không phải là công việc của loài người xác thịt!

Lời Chúa chép trong Lu-ca đoạn 14 đó là khi Chúa Jêsus phán với đoàn dân đông, trong đó có nhiều người Pha-ri-si, Ngài phán về chức vụ của người hầu việc Chúa trong Nước Đức Chúa Trời ấy không phải là người ta muốn mà được, nhưng phải chờ được Chúa gọi và sai đi. Những người muốn hầu việc Đức Chúa Trời thì phải nhận biết những sự mà người ấy phải chuẩn bị cho mình như tấm lòng, sự hiểu biết về luật pháp của Đức Chúa Trời, trách nhiệm, thái độ của người ấy đối với Đức Chúa Trời và đối với chức vụ mà người ấy muốn nhận được từ nơi Đức Chúa Trời.

Hầu việc Đức Chúa Trời là sự từ bỏ chính mọi sự riêng tư của người ấy, từ sản nghiệp đến danh vọng, quyền chức mà người ấy đang có trong thế gian này, thậm chí cả với những sự thuộc về gia đình riêng mình nữa (nếu có), cũng phải hiệp một với người ấy để theo Chúa.

Sự tính phí tổn mà Chúa Jêsus đã phán đó là nói đến những sự mà người ta phải trả giá, phải hy sinh, phải từ bỏ, hầu cho người ấy có thể theo Chúa để làm công việc của Nước Đức Chúa Trời. Chính Chúa Jêsus đã đúc kết ý nghĩa của các điều mà Ngài đã phán trước đó (trong đoạn 14 này) rằng: **Như vậy, nếu ai trong các người không bỏ mọi sự mình có, thì không được làm môn đồ ta. Muối là giống tốt; nhưng nếu muối mất mặn, thì lấy chi làm cho nó mặn lại được? Không dùng chi được cho ruộng hoặc cho phân; người ta phải bỏ nó ra ngoài. Ai có tai mà nghe, hãy nghe.** (Lu-ca 14:33-35)

Trong bài chúng ta học hôm nay, tiếp nối với ý nghĩa của bài trước về mạng lệnh của Chúa Jêsus về những nơi nào các môn đồ của Ngài được đến để rao truyền về Nước Thiên đàng đã đến gần người ta, ấy là Chúa Jêsus đang huấn luyện các môn đồ của Ngài và cho họ biết rằng, chính Ngài cùng với Đức Chúa Cha cai trị Nước Thiên đàng (Nước Đức Chúa Trời).

Đức Chúa Jêsus muốn các môn đồ của Ngài hiểu rõ ý nghĩa của Nước Thiên đàng liên quan đến tất cả mọi sự thuộc về sự sống, sự chết, sự chữa lành, sự giải cứu, giải phóng, giải thoát, sự phước hạnh, sự rửa sả cùng hết thảy mọi sự liên quan đến sự sống của muôn vật ở trên trái đất này.

Đức Chúa Jêsus muốn hết thảy những người sẽ được làm môn đồ của Ngài kinh nghiệm được quyền cai trị của Ngài trong Nước Thiên đàng của Đức Chúa Trời và như vậy, các môn đồ đầu tiên của Đức Chúa

Jêsus sẽ là những người đầu tiên kinh nghiệm được sự cai trị của Nước Thiên đàng trên hết thảy mọi sự liên quan đến cuộc sống của người hầu việc Chúa.

Dòng dõi của A-đam kể từ khi bị đuổi ra khỏi vườn Ê-đen và nhất là sau cơn nước lụt, loài người phải vất vả làm đổ mồ hôi trán mới có vật do đất sanh ra để duy trì sự sống của xác thịt mình và người ta dần quên Đức Chúa Trời rồi người ta cho rằng mọi sự đều tự nhiên mà có, nên mọi người đều ráng sức mình để lập nghiệp, tranh chiến để giành giật đất đai, tài nguyên trên đất này để sinh sống. Loài người biết sử dụng kinh nghiệm mình để tồn tại trên đất này và kinh nghiệm sống của loài người được coi là tài sản và là chìa khoá để lo sự sống của xác thịt mình và người ta cũng quên linh hồn mình và không còn lo lắng cho sự sống của linh hồn mình nữa. Chính kinh nghiệm sống của loài người trong thế gian này đã trở thành vốn sống và người ta biết dạy dỗ con cháu mình những kinh nghiệm sống mà họ đã thu lượm được đó để đối phó với những sự khắc nghiệt của thiên nhiên và người ta không tin có Đức Chúa Trời nên không biết nhờ cậy Ngài và như vậy, trong mọi công việc của loài người, người ta luôn áp dụng kinh nghiệm để toan tính mọi sự.

Khi ban luật pháp cho dân Y-sơ-ra-ên, Đức Chúa Trời đã phán rằng: **Ngày nay, ta bắt trời và đất làm chứng cho các ngươi rằng ta đã đặt trước mặt ngươi sự sống và sự chết, sự phước lành và sự rửa sả. Vậy, hãy chọn sự sống, hầu cho ngươi và dòng dõi ngươi được sống, thương mến Giê-hô-va Đức Chúa Trời ngươi, vâng theo tiếng phán Ngài, và triu mến Ngài; vì Ngài là sự sống ngươi và làm cho ngươi được sống lâu, đặt ngươi ở trên đất mà Đức Giê-hô-va đã thề ban cho các tổ phụ ngươi, là Áp-ra-ham, Y-sác, và Gia-cốp.** (Phục truyền luật lệ ký 30:19-20)

Khi chúng ta nhìn vào Lời Chúa đã chép về mạng lệnh của Ngài phán truyền cho Môi-se và cho dân Y-sơ-ra-ên, chúng ta thấy Đức Chúa Trời phán về Danh Ngài là Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời, điều đó có nghĩa là hết thảy mọi sự liên quan đến sự sống, sự chết, sự phước hạnh và sự rửa sả của muôn vật trong vũ trụ này, từ các hành tinh trong bầu trời, các thiên sứ trên trời, muôn vật trên đất, trong đất, bên dưới đất, trong biển đều thuộc về Đức Giê-Hô-Va và Ngài là Đức Chúa Trời, tức là Đức Giê-Hô-Va là Chúa của trời cùng những vật trong trời (trong thiên đàng) trong đó có hết thảy các vì sao và trái đất cũng đều thuộc về Đức Giê-Hô-Va.

Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời dựng nên muôn vật và ban sự sống cho muôn vật cùng duy trì sự sống cho muôn vật. Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời cai trị thiên nhiên từ biển, gió, mây, mưa, nắng cùng tạo nên các mùa. Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời tạo nên các loài cây cỏ với các thứ trái cây và chính Ngài duy trì sự sống của các loài đó cũng như Ngài đã tạo nên các loài động vật và ban sự sống cho các loài đó vậy.

Đức Chúa Trời tạo nên loài người và ban phước cho loài người được quyền quản trị công việc do tay Ngài dựng nên trên đất này và như vậy, chính Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ban cho các loài thú đó sự nhận biết loài người cùng quyền thế của loài người ở trên đất này, hầu cho các loài đó chịu phục dưới tay loài người.

Thi-Thiên 8:1-9: Hỡi Đức Giê-hô-va là Chúa chúng tôi, Danh Chúa được sang cả trên khắp trái đất biết bao; Sự oai nghi Chúa hiện ra trên các tầng trời! Nhân vì các cừu địch Chúa, Chúa do miệng trẻ thơ và những con đang bú, mà lập nên năng lực Ngài, đặt làm cho người thù nghịch và kẻ báo thù phải nín lặng. Khi tôi nhìn xem các tầng trời là công việc của ngón tay Chúa, mặt trăng và các ngôi sao mà Chúa đã đặt, loài người là gì, mà Chúa nhớ đến? Con loài người là chi, mà Chúa thăm viếng nó? Chúa làm người kém Đức Chúa Trời một chút, đặt cho người sự vinh hiển và sang trọng. Chúa ban cho người quyền cai trị công việc tay Chúa làm, khiến muôn vật phục dưới chân người: Cả loài chiên, loài bò, đến đến các thú rừng, chim trời và cá biển, cùng phàm vật gì lợi đi các lối biển. Hỡi Đức Giê-hô-va là Chúa chúng tôi, Danh Chúa được sang cả trên khắp trái đất biết bao!

Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời cũng cho dân Y-sơ-ra-ên biết rằng hết thảy mọi dân trên đất này đều thuộc về Ngài và chính Ngài đã định bờ cõi cùng ban các thứ ngôn ngữ cho các dân cùng phân định quyền lực cho các vua trên đất này và lòng của các vua cũng ở trong tay Ngài.

Xuất Ê-díp-tô ký 23:20-33: Đây này, Ta sai một thiên sứ đi trước mặt ngươi, đặt phù hộ trong lúc đi đường, và đưa ngươi vào nơi ta đã dự bị. Trước mặt ngươi, người khá giữ mình, phải nghe theo lời, chớ nên phản nghịch; người sẽ chẳng tha tội ngươi đâu, vì Danh Ta ngự trong mình người. Nhưng nếu người chăm chỉ nghe lời người, cùng làm theo mọi lời ta sẽ phán, Ta sẽ thù nghịch cùng kẻ thù nghịch người, và đối địch với kẻ đối địch người. Vì thiên sứ Ta sẽ đi trước mặt, đưa ngươi vào xứ của dân A-mô-rít, dân Hê-tít, dân Phê-rê-sít, dân Ca-na-an, dân Hê-vít, và dân Giê-bu-sít, rồi Ta sẽ diệt chúng nó. Người chớ quý lạ và hầu việc các thần chúng nó; chớ bắt chước công việc họ, nhưng phải diệt hết

các thần đó và đập nát các pho tượng họ đi. Người hãy hầu việc Giê-hô-va Đức Chúa Trời người; Ngài sẽ ban ơn cho vật ăn uống của người và tiêu trừ các bệnh hoạn giữa vòng người. Trong xứ người sẽ chẳng có đàn bà sảo thai hay là đàn bà son sẻ. Ta sẽ cho người được trường thọ. Ta sẽ sai sự kinh khiếp Ta đi trước, hễ người đến dân nào, Ta sẽ làm cho dân ấy vỡ chạy lạc đường, và cho kẻ thù nghịch người xây lưng trước mặt người. Ta sẽ sai ong lổ đi trước đánh đuổi dân Hê-vít, dân Ca-na-an, dân Hê-tít khỏi trước mặt người. Ta sẽ chẳng đuổi chúng nó đi hết trong một năm đâu, e khi xứ sẽ trở nên đông vắng, và loài thú rừng sanh sản ra đông, hại người chẳng; nhưng Ta sẽ đuổi chúng nó lần lần khỏi trước mặt người, cho đến chừng nào số người thêm nhiều và có thể cày cấy đất đó làm sản nghiệp. Ta sẽ phân định bờ cõi người từ biển Đỏ chí biển Phi-li-tin, từ đồng vắng đến sông cái; vì Ta sẽ giao phú dân đó vào tay người, và người sẽ đuổi chúng nó khỏi mặt mình. Người đừng kết giao ước cùng chúng nó, hoặc cùng các thần của chúng nó. Họ sẽ chẳng ở trong xứ người đâu, e khi chúng nó xui cho người phạm tội cùng ta mà hầu việc các thần họ chẳng; điều đó chắc sẽ thành một cái bẫy cho người vậy.

Phục truyền luật lệ ký 32:8: Khi Đấng Chí Cao phân phát sản nghiệp cho muôn dân, phân rẽ những con cái A-đam, thì Ngài định bờ cõi của các dân, cứ theo số dân Y-sơ-ra-ên.

Châm ngôn 21:1: Lòng của vua ở trong tay Đức Giê-hô-va khác nào dòng nước chảy; Ngài làm nghiêng lệch nó bề nào tùy ý Ngài muốn.

Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời là Đấng công bình và Ngài cai trị muôn vật trong sự công bình của Ngài, từ loài người cho tới các loài cây cỏ và thú vật cũng đều ngửa trông Đức Chúa Trời.

Thi-Thiên 145:8-21: Đức Giê-hô-va hay làm ơn, có lòng thương xót, chậm nóng giận, và đầy sự nhân từ. Đức Giê-hô-va làm lành cho muôn người, sự nhân từ Ngài giáng trên các vật Ngài làm nên. Hỡi Đức Giê-hô-va, các công việc Ngài sẽ ngợi khen Ngài; Những người thánh Ngài cũng sẽ chúc tụng Ngài. Họ sẽ nói về sự vinh hiển nước Chúa, thuật lại quyền năng của Chúa. Đấng tỏ ra cho con loài người biết việc quyền năng của Chúa, và sự vinh hiển oai nghi của nước Ngài. Nước Chúa là nước có đời đời, quyền cai trị của Chúa còn đến muôn đời. Đức Giê-hô-va nâng đỡ mọi người sa ngã, và sửa ngay lại mọi người cong khom. Con mắt muôn vật đều ngửa trông Chúa, Chúa ban cho chúng đồ ăn tùy theo thì. Chúa xòe tay ra, làm cho thỏa nguyện mọi loài sống. Đức Giê-hô-va là công bình trong mọi đường Ngài, hay làm ơn trong mọi công việc Ngài. Đức Giê-hô-va ở gần mọi người cầu khẩn Ngài. Tức ở gần mọi người có lòng thành thực cầu khẩn Ngài. Ngài làm thỏa nguyện mọi người kính sợ Ngài; Cũng nghe tiếng kêu cầu của họ, và giải cứu cho. Đức Giê-hô-va bảo hộ những kẻ yêu mến Ngài, song hủy diệt những kẻ ác. Miệng tôi sẽ đồn ra sự ngợi khen Đức Giê-hô-va; Nguyện cả loài xác thịt chúc tụng danh thánh của Ngài, cho đến đời đời vô cùng.

Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã tỏ cho tuyển dân của Ngài biết muôn vật đã được dựng nên bởi Lời của Ngài và Lời của Ngài hằng còn đến muôn đời với Ngài và cùng với Ngài cai trị muôn vật, cả những vật thấy được và không thấy được, cả những vật trên trời và cả những sự trong chốn trần luân, âm phủ hay địa ngục cũng thuộc về Ngài cai trị.

Châm ngôn 8:22-36: Trong buổi Đức Giê-hô-va khởi cuộc tạo hóa, vào thời thái cổ, trước khi chưa dựng nên muôn vật thì Ngài đã có ta. Ta đã được lập từ trước vô cùng từ khi nguyên thủy, trước khi dựng nên trái đất. Lúc chưa có vực sâu, chưa có nguồn chảy nước nhiều, thì ta đã sanh ra rồi. Trước khi núi non chưa lập nên, và các gò nổi chưa có; Trước khi Đức Giê-hô-va chưa có dựng nên đất, đồng ruộng, và tro bụi đầu tiên của thế gian, thì ta đã sanh ra rồi. Khi Đức Chúa Trời lập các tầng trời, và đặt cái vòng trên mặt vực sâu, thì có ta ở đó. Khi Ngài làm cho kiên cố các tầng mây trên cao, khiến các nguồn vực sâu vững chắc, định bờ cõi cho biển, để nước không tràn phạm điều răn của Ngài, và khi Ngài lập nên trái đất, thì ta ở bên Ngài làm thợ cái, hằng ngày ta là sự khoái lạc Ngài, và thường thường vui vẻ trước mặt Ngài. Ta lấy làm vui vẻ về chỗ có người ở trên trái đất của Ngài, và sự vui thích ta ở nơi con cái loài người. Vậy, bây giờ, các con ơi! hãy nghe ta; Ai giữ đạo ta lấy làm có phước thay. Khá nghe lời khuyên dạy, và ở khôn ngoan, chớ nên từ chối nó. Người nào nghe lời ta, hằng ngày tỉnh thức tại nơi cửa ta, và chờ đợi ở bên các trụ cửa ta, lấy làm có phước thay. Vì hễ ai tìm được ta, thì gặp sự sống, và sẽ được ơn của Đức Giê-hô-va; Nhưng ai phạm đến ta, làm hại cho linh hồn mình; Còn kẻ nào ghét ta, ắt ưa thích sự chết.

Châm ngôn 15:11: Âm phủ và chốn trầm luân còn ở trước mặt Đức Giê-hô-va thay, phương chi

lòng của con cái loài người!

Giăng 1:1-4: **Ban đầu có Lời (của Đức Chúa Trời), Lời (của Đức Chúa Trời) ở cùng Đức Chúa Trời, và Lời (của Đức Chúa Trời) là Đức Chúa Trời. Ban đầu Ngài (Lời của Đức Chúa Trời) ở cùng Đức Chúa Trời. Muôn vật bởi Ngài (Lời của Đức Chúa Trời) làm nên, chẳng vật chi đã làm nên mà không bởi Ngài (Lời của Đức Chúa Trời). Trong Ngài (Lời của Đức Chúa Trời) có sự sống, sự sống là sự sáng của loài người.**

Đức Chúa Jêsus đã phán với các môn đồ của Ngài cùng với những người đến nghe Ngài giảng, rằng:

Giăng 5:39-46: **Các người dò xem Kinh Thánh, vì tưởng bởi đó được sự sống đời đời: ấy là Kinh Thánh làm chứng về ta vậy. Các người không muốn đến cùng ta để được sự sống! Ta chẳng cầu vinh hiển bởi người ta mà đến đâu; nhưng ta biết rằng các người chẳng có sự yêu mến Đức Chúa Trời ở trong các người. Ta đã nhân danh Cha ta mà đến, các người không nhận lấy ta. Nếu có kẻ khác lấy danh riêng mình mà đến, thì các người sẽ nhận lấy. Các người vẫn chịu vinh hiển lẫn của nhau, không tìm kiếm vinh hiển bởi một mình Đức Chúa Trời đến, thì thể nào các người tin được? Chớ ngờ rằng ấy là ta sẽ tố cáo các người trước mặt Cha, người sẽ tố cáo các người, là Môi-se, là người mà các người đã trông cậy. Vì nếu các người tin Môi-se, cũng sẽ tin ta; bởi ấy là về ta mà người đã chép.**

Đức Chúa Jêsus đã không sai các môn đồ của Ngài đi truyền giáo ngay khi họ mới theo Ngài, nhưng Ngài đã cho các môn đồ được nghe Ngài giảng cho biết nền tảng của Kinh-Thánh cùng nguyên tắc cai trị của Nước Thiên đàng, cũng như khi xưa, Đức Giê-Hô-Va đã không mạng lệnh cho dân Y-sơ-ra-ên hành trình tiến về xứ Ca-na-an ngay sau khi họ vượt qua biển Đỏ, nhưng Ngài đã cho họ dừng lại ở chân núi Si-na-i và Ngài đã gọi Môi-se, tôi tớ của Ngài, lên trên núi Si-na-i và ở tại đó với Ngài bốn mươi ngày đêm, để ban cho Môi-se và cho dân Y-sơ-ra-ên luật pháp công bình của Ngài và từ trên trời cao, Đức Giê-Hô-Va đã phán xuống cho dân Y-sơ-ra-ên được nghe tiếng Ngài và nhận biết quyền phép của Ngài cai trị trên muôn vật, trên thiên nhiên, trên các thiên sứ của Ngài cùng trên các dân tộc sống trên đất này, để dân Y-sơ-ra-ên nhận biết họ đang đối diện với Đấng tối cao, trên hết các thần, trên hết các vua, các chúa của thế gian này, hầu cho họ dạn dĩ mà tiến về xứ Ca-na-an, mà không sợ hãi các dân tộc lớn và mạnh hơn họ.

Đức Giê-Hô-Va biết rằng, nếu tuyển dân của Ngài mà thiếu sự hiểu biết về Ngài cùng muôn vật do Ngài đã tạo dựng nên, thì họ sẽ không thể noi theo các mạng lệnh của Ngài được.

Cũng một lẽ đó, Đức Chúa Jêsus đã giảng dạy cho các môn đồ của Ngài biết Ngài Con một của Đức Chúa Trời và Ngài với Đức Chúa Cha là một, bấy giờ Chúa Jêsus mới sai các môn đồ của Ngài đi và nhân Danh Ngài mà thi hành mạng lệnh của Ngài: **Đừng đi đến dân ngoại, cũng đừng vào một thành nào của dân Sa-ma-ri cả; song thà đi đến cùng những con chiên lạc mất của nhà Y-sơ-ra-ên. Khi đi đường, hãy rao giảng rằng: Nước thiên đàng gần rồi. Hãy chữa lành kẻ đau, khiến sống kẻ chết, làm sạch kẻ phong, và trừ các quỷ. Các người đã được lãnh không thì hãy cho không.**

Trong các mạng lệnh của Chúa Jêsus thì ngoại trừ việc **trừ các quỷ** (nguyên văn là *đuổi ma quỷ ra khỏi những người bị chúng cầm buộc*), thì trong dân Y-sơ-ra-ên, Đức Giê-Hô-Va đã từng ban quyền phép đó cho tiên tri Ê-li và Ê-li-sê và họ đã thi hành quyền phép đó, nhưng không phải cho dân Y-sơ-ra-ên mà là cho dân ngoại, bởi vì dân Y-sơ-ra-ên cứng lòng, không chịu tin Lời của Đức Giê-Hô-Va.

Chúa Jêsus phán với các môn đồ của Ngài rằng: **Đừng đem vàng, hoặc bạc, hoặc tiền trong lưng các người; cũng đừng đem cái bao đi đường, hoặc hai áo, hoặc giày, hoặc gậy; vì người làm việc đáng được đồ ăn.**

Bản Kinh-Thánh King James version chép hai câu trên như sau: *Đừng chuẩn bị (dự trữ, dự phòng, mua sắm, tìm kiếm để mang theo mình) hoặc vàng, hoặc bạc, hoặc tiền bạc trong túi (bao đựng hành trang, túi để dắt lưng) các người, cũng đừng đem theo cái bao cho cuộc hành trình của mình, cũng chớ mang theo hai cái áo khoác, hoặc giày, hoặc gậy, vì người làm việc thì xứng đáng với đồ ăn của mình.*

Căn cứ theo Lời Chúa Jêsus đã phán, thì các môn đồ được chính Chúa Jêsus sai đi và họ là những người làm công việc của Đức Chúa Trời, vì như Chúa Jêsus đã nói với Đức Chúa Cha rằng: **Như Cha đã sai Con trong thế gian, thì Con cũng sai họ trong thế gian. Con vì họ tự làm nên thánh, hầu cho họ cũng nhờ lễ thật mà được nên thánh vậy. Ấy chẳng những vì họ mà Con cầu xin thôi đâu, nhưng cũng vì kẻ sẽ nghe lời họ mà tin đến Con nữa, để cho ai nấy hiệp làm một, như Cha ở trong Con, và Con ở trong Cha; lại để cho họ cũng ở trong chúng ta, đặt thế gian tin rằng chính Cha đã sai Con đến. Con đã**

ban cho họ sự vinh hiển mà Cha đã ban cho Con, để hiệp làm một cũng như chúng ta vẫn là một: Con ở trong họ và Cha ở trong Con, để cho họ toàn vẹn hiệp làm một, và cho thế gian biết chính Cha đã sai Con đến, và Cha đã yêu thương họ cũng như Cha đã yêu thương Con. Cha ôi, Con muốn Con ở đâu thì những kẻ Cha đã giao cho Con cũng ở đó với Con, để họ ngắm xem sự vinh hiển của Con, là vinh hiển Cha đã ban cho Con, vì Cha đã yêu Con trước khi sáng thế. Hỡi Cha công bình, thế gian chẳng từng nhận biết Cha; song Con đã nhận biết Cha, và những kẻ này nhận rằng chính Cha đã sai Con đến. Con đã tỏ Danh Cha ra cho họ, Con lại sẽ tỏ ra nữa, để cho tình yêu thương của Cha dùng yêu thương Con ở trong họ, và chính mình Con cũng ở trong họ nữa. (Giăng 17:18-26)

Chúa Jêsus muốn các môn đồ của Ngài nhận biết sự cai trị của Ngài trên muôn vật, trong đó có các thiên sứ, ma quỷ, loài người, thiên nhiên, thời gian cùng muôn vật trong biển, trên đất và bên dưới đất. Việc Ngài mạng lệnh cho các môn đồ không mang theo mình hành trang cùng các vật dụng cá nhân trong khi đi truyền giáo ấy là một sự thách thức đức tin của họ vậy, vì loài người chẳng bao giờ làm như vậy trong cuộc sống của mình.

Chìa khoá giúp cho các môn đồ của Đức Chúa Jêsus vững đức tin đó là Lời Chúa phán rằng: **vì người làm việc đáng được đồ ăn.** Chúa Jêsus đã nhắc cho họ nhớ rằng: *Ngài là Chúa và họ được Chúa sai đi làm công việc của Ngài.*

Vì cả thế gian đều thuộc về Đức Chúa Trời và thuộc về Con một của Đức Chúa Trời và như vậy, Đức Chúa Trời có quyền sử dụng tài nguyên, sản nghiệp, tài vật của Ngài theo ý Ngài và Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã làm công việc đó cho dân Y-sơ-ra-ên trong ngày Ngài dắt họ ra khỏi xứ Ê-díp-tô.

Xuất Ê-díp-tô ký 12:31-36: Trong đêm đó, Pha-ra-ôn bèn đòi Môi-se và A-rôn mà phán rằng: Hai người và dân Y-sơ-ra-ên hãy chờ dậy, ra khỏi giữa vòng dân ta mà đi hầu việc Đức Giê-hô-va, như các người đã nói. Cũng hãy dẫn bò và chiên đi, như lời các người đã nói, và cầu phước cho ta nữa. Người Ê-díp-tô thúc giục dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi xứ mau mau, vì nói rằng: Chúng ta đều chết hết! Vậy, dân sự đều đem bột nhồi rồi chưa men đi, và bọc những thùng nhồi bột trong áo tơi vác lên vai mình. Vả, dân Y-sơ-ra-ên có làm y theo lời Môi-se đã dặn, xin người Ê-díp-tô những đồ bằng bạc và bằng vàng cùng áo xống. Đức Giê-hô-va làm cho dân sự được ơn trước mắt người Ê-díp-tô, nên họ bằng lòng cho; và dân Y-sơ-ra-ên lột trần người Ê-díp-tô vậy.

Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời công bình đã lột trần dân Ê-díp-tô vì cớ dân Y-sơ-ra-ên hay sao? Không phải như vậy, vì Đức Giê-hô-Va chẳng hề tây vị ai bao giờ, nhưng ấy là Ngài bắt dân xứ Ê-díp-tô phải trả lại công lao cho dân Y-sơ-ra-ên vì dân Y-sơ-ra-ên đã chịu làm tôi mọi cho xứ Ê-díp-tô hơn bốn trăm năm và người Ê-díp-tô đã hà hiếp dân Y-sơ-ra-ên quá mức, vậy nên khi dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi Ê-díp-tô, thì Đức Chúa Trời là Quan án công bình đã xét xử công bình cho họ mà đòi lại những gì xứng đáng cho họ vậy.

Khi Đức Chúa Trời lập chức thầy tế lễ cho dân Y-sơ-ra-ên, Ngài đã định cho các thầy tế lễ được hưởng các của lễ mà họ đã thay mặt dân sự để dâng của tế lễ cho Ngài và điều đó là bóng về chức vụ của những người hầu việc Chúa sẽ được nhận lãnh cho công lao của mình, như Lời Chúa có chép rằng:

Thi-Thiên 126:5-6: Kẻ nào gieo giống mà giọt lệ, sẽ gặt hái cách vui mừng. Người nào vừa đi vừa khóc đem giống ra rải, ắt sẽ trở về cách vui mừng, mang bó lúa mình.

1 Cô-rinh-tô 9:9-14: Vì chưng có chép trong luật pháp Môi-se rằng: Người chớ khấp miệng con bò đang đập lúa. Há phải Đức Chúa Trời lo cho bò sao? Quả thật Ngài nói câu đó về chúng ta phải không? Phải, ấy là về chúng ta mà có chép rằng ai cày ruộng phải trông mà cày, ai đập lúa phải trông cậy mình sẽ có phần mà đập lúa. Nếu chúng tôi đã gieo của thiêng liêng (*thuộc linh*) cho anh em, mà muốn thu lại của vật chất của anh em, thì nào có phải một việc quá lẽ đâu? Người khác còn có quyền ấy trên anh em, huống chi là chúng tôi? Dầu vậy, chúng tôi chẳng từng dùng quyền ấy; nhưng chúng tôi chịu mọi sự, hầu cho khỏi làm ngăn trở Tin Lành của Đấng Christ chút nào. Anh em há chẳng biết rằng ai hầu việc thánh thì ăn của dâng trong đền thờ, còn ai hầu việc nơi bàn thờ thì có phần nơi bàn thờ sao? Cũng vậy, Chúa có truyền rằng ai rao giảng Tin Lành thì được nuôi mình bởi Tin Lành.

Đức Chúa Trời công bình cai trị muôn dân, không phải chỉ đối với dân Y-sơ-ra-ên mà hết thảy các dân sống trên trái đất này cũng được Ngài chăm sóc, dạy dỗ, cai trị và hết thảy loài người đều cần được cứu chuộc lại cho Đức Chúa Trời và như vậy, Tin-Lành sẽ được giảng ra khắp muôn dân và Đức Chúa Trời cần rất nhiều người làm môn đồ cho Con một của Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ để rao giảng Tin-Lành mang sự cứu rỗi đến cho mọi người.

Khi các môn đồ của Đức Chúa Jêsus đi đến bất cứ nhà nào để truyền giáo, thì Thánh-Linh của Đức Chúa Jêsus cũng có mặt tại đó và Ngài sẽ đặt Lời của Ngài trên môi miệng của họ và nói ra những điều phải nói và cũng chính Ngài là Đấng sẽ mở lòng người ta, tức là những người sẵn lòng nghe và tin nhận các Lời của Ngài được rao giảng qua các môn đồ của Ngài và như vậy, công việc gieo hạt giống của sự sống đời đời đã được hoàn thành thì Thánh-Linh của Đức Chúa Jêsus Christ cũng hành động trong lòng của những người đã nghe các Lời được rao truyền đó mà dâng hiến cho các môn đồ của Ngài.

Ma-thi-ơ 10:9-10: **Đừng đem vàng, hoặc bạc, hoặc tiền trong lưng các người; cũng đừng đem cái bao đi đường, hoặc hai áo, hoặc giày, hoặc gậy; vì người làm việc đáng được đồ ăn.**

Bản Kinh-Thánh King James version chép là: *Đừng chuẩn bị (dự trữ, dự phòng, mua sắm, tìm kiếm để mang theo mình) hoặc vàng, hoặc bạc, hoặc tiền bạc trong túi (bao đựng hành trang, túi để dắt lưng) các người, cũng đừng đem theo cái bao cho cuộc hành trình của mình, cũng chớ mang theo hai cái áo khoác, hoặc giày, hoặc gậy, vì người làm việc thì xứng đáng với đồ ăn của mình.*

Đức Chúa Jêsus biết rõ hằng ngày người ta cần được chu cấp những điều gì, từ ăn, uống, nơi nghỉ cho tới quần áo và những vật dụng cá nhân, nhưng khi người ta rời khỏi nhà riêng mình, để đi tới nơi mà không thuộc về mình, thì họ sẽ hoàn toàn bị động và sẽ có những nhu cấp bất ngờ có cần đến mà họ không biết trước và những sự đó sẽ gây không ít khó khăn, trở ngại cho công việc của mình....!

Chúng ta hãy xem Chúa Jêsus đã phán gì về những sự biết trước của Đức Chúa Trời đối với những sự mà loài người có cần hằng ngày.

Ma-thi-ơ 6:25-33: **Vậy nên ta phán cùng các người rằng: đừng vì sự sống mình mà lo đồ ăn uống; cũng đừng vì thân thể mình mà lo đồ mặc. Sự sống há chẳng quý trọng hơn đồ ăn sao, thân thể há chẳng quý trọng hơn quần áo sao? Hãy xem loài chim trời: chẳng có gieo, gặt cũng chẳng có thâu trữ vào kho tàng, mà Cha các người trên trời nuôi nó. Các người há chẳng phải là quý trọng hơn loài chim sao? Vả lại, có ai trong vòng các người lo lắng mà làm cho đời mình được dài thêm một khắc không? Còn về phần quần áo, các người lại lo lắng mà làm chi? Hãy ngắm xem những hoa huệ ngoài đồng mọc lên thể nào: chẳng làm khó nhọc, cũng không kéo chỉ; nhưng ta phán cùng các người, dầu vua Sa-lô-môn sang trọng đến đâu, cũng không được mặc áo tốt như một hoa nào trong giống đó. Hỡi kẻ ít đức tin, loài cỏ ngoài đồng, là giống nay còn sống, mai bỏ vào lò, mà Đức Chúa Trời còn cho nó mặc đẹp thể ấy thay, huống chi là các người! Ấy vậy, các người chớ lo lắng mà nói rằng: Chúng ta sẽ ăn gì? uống gì? mặc gì? Vì mọi điều đó, các dân ngoại vẫn thường tìm, và Cha các người ở trên trời vốn biết các người cần dùng những điều đó rồi. Nhưng trước hết, hãy tìm kiếm nước Đức Chúa Trời và sự công bình của Ngài, thì Ngài sẽ cho thêm các người mọi điều ấy nữa.**

Chúng ta hãy xem Đức Chúa Trời đã chăm sóc tới tở của Ngài như thế nào trong quá khứ.

1 Các vua 17:1-15: Ê-li ở Thi-sê-be, là một người trong bọn đã sang ngụ Ga-la-át, nói với A-háp rằng: Ta đứng trước mặt Giê-hô-va Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên hằng sống mà thề rằng: Mấy năm về sau đây, nếu ta chẳng nói, chắc sẽ không có sương, cũng không có mưa. Đoạn có lời của Đức Giê-hô-va phán dạy người rằng: Hãy đi khỏi đây, qua phía đông, và ẩn người bên khe Kê-rít, đối ngang Giô-đanh. Người sẽ uống nước của khe, và ta đã truyền cho chim quạ nuôi người tại đó. Vậy, Ê-li đi, vâng theo lời của Đức Giê-hô-va, và đến ở nơi mé khe Kê-rít đối ngang Giô-đanh. Buổi mai và buổi chiều chim quạ đem bánh và thịt cho người; và người uống nước khe. Nhưng trong ít lâu, thì khe bị khô, vì trong xứ không có mưa. Bấy giờ, có lời của Đức Giê-hô-va phán dạy Ê-li rằng: Hãy trỗi dậy, đi đến Sa-rép-ta, thành thuộc về Si-đôn, và ở tại đó; kìa, ta đã truyền cho một người góa bụa ở thành ấy lo nuôi người. Vậy, người đứng dậy đi đến Sa-rép-ta. Khi đến cửa thành, người thấy một người đàn bà góa lượm củi, bèn kêu mà nói rằng: Ta xin người hãy đi múc một chút nước trong bình để cho ta uống. Nàng bèn đi múc nước. Nhưng người kêu lại và nói với nàng rằng: Cũng hãy đem trong tay người cho ta một miếng bánh nữa. Nàng đáp: Tôi chỉ mạng sống của Giê-hô-va Đức Chúa Trời của ông mà thề, tôi không có bánh, chỉ có một nắm bột trong vò và một chút dầu trong bình; này tôi lượm hai khúc củi, đoạn về nấu dọn cho tôi và con trai tôi; khi ăn rồi, chúng tôi sẽ chết. Nhưng Ê-li tiếp rằng: Chớ sợ chi, hãy trở về, làm y như người đã nói; song trước hãy dùng bột ấy làm cho ta một cái bánh nhỏ, rồi đem ra cho ta; kế sau người sẽ làm cho người và cho con trai người. Vì Giê-hô-va Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên phán như vậy: Bột sẽ không hết trong vò, và dầu sẽ không thiếu trong bình, cho đến ngày Đức Giê-hô-va giáng mưa xuống đất. Vậy, nàng đi và làm theo điều Ê-li nói. Nàng

và nhà nàng, luôn với Ê-li ăn trong lâu ngày.

Đức Giê-hô-Va đã dùng chim quạ để hằng ngày đem đồ ăn cho tiên tri Ê-li. Chim quạ là loài được coi là giống tham lam, nhưng Đức Giê-hô-Va có thể khiến chúng không còn tham lam nữa, mà biết mang đồ ăn đến cho tôi tớ của Đức Chúa Trời. Đức Giê-hô-Va không dùng những người giàu có trong xứ để nuôi tôi tớ của Ngài, nhưng Ngài sai tôi tớ của Ngài đến với một đàn bà góa, nghèo khổ để nuôi tôi tớ của Ngài, ấy không phải là chính người ta sẽ nuôi tôi tớ Chúa mà chính Đức Giê-hô-Va nuôi cả người đàn bà góa với tiên tri Ê-li nữa, vì Đức Giê-hô-Va chẳng hề gán một gánh nặng nào cho ai cả, nhưng Ngài sẽ làm phép lạ để ban phước cho những người nào sẵn lòng tiếp rước tôi tớ của Ngài và những sự mà người ta dùng để tiếp đãi các tôi tớ của Chúa đó cũng là đến từ Đức Giê-hô-Va, vì mọi sự đều thuộc về Đức Giê-hô-Va.

Đức Chúa Trời công bình có quyền sử dụng sản nghiệp, tài nguyên của Ngài trong sự công bình của Ngài vậy nên, những người được hầu việc Đức Giê-hô-Va hãy vui mừng mà làm công việc của Ngài mà không phải lo phiền về việc mình sẽ phải làm gì để có bánh ăn, có áo mặc, có nơi nghỉ ngơi, vì Đức Giê-hô-Va biết rõ hết thấy mọi sự đó và chính Ngài sẽ chu cấp mọi sự cần dùng cho các tôi tớ của Ngài..

Ê-sai 43:1-15: **Bây giờ, hỡi Gia-cốp! Đức Giê-hô-va là Đấng đã dựng nên ngươi, hỡi Y-sơ-ra-ên! Ngài là Đấng đã tạo thành ngươi, phán như vậy: Đừng sợ, vì ta đã chuộc ngươi. Ta đã lấy tên ngươi gọi ngươi; ngươi thuộc về ta. Khi ngươi vượt qua các dòng nước, ta sẽ ở cùng; khi ngươi lội qua sông, sẽ chẳng che lấp. Khi ngươi bước qua lửa, sẽ chẳng bị cháy, ngọn lửa chẳng đốt ngươi. Vì ta là Giê-hô-va Đức Chúa Trời ngươi, Đấng Thánh của Y-sơ-ra-ên, Cứu Chúa ngươi. Ta ban Ê-díp-tô làm giá chuộc ngươi, Ê-thi-ô-bi và Sê-ba làm của thay ngươi. Vì ta đã coi ngươi là quý báu, đáng chuộng, và ta đã yêu ngươi, nên ta sẽ ban những người thế ngươi, và các dân tộc thay mạng sống ngươi. Đừng sợ, vì ta ở cùng ngươi: ta sẽ khiến dòng dõi ngươi đến từ phương đông, và nhóm họp ngươi từ phương tây. Ta sẽ bảo phương bắc rằng: Hãy buông ra! và bảo phương nam rằng: Chớ cầm lại làm chi! Hãy đem các con trai ta về từ nơi xa, đem các con gái ta về từ nơi đầu cùng đất, tức là những kẻ xưng bằng tên ta, ta đã dựng nên họ vì vinh quang ta; ta đã tạo thành và đã làm nên họ. Hãy đem dân này ra, là dân có mắt mà đui, và những kẻ có tai mà điếc! Các nước hãy nhóm lại, các dân tộc hãy hiệp lại! Trong vòng họ, ai có thể rao truyền sự này, và tỏ cho chúng ta những sự từ trước? Họ hãy dẫn người làm chứng, hầu cho mình được xưng công bình, và cho người ta nghe mà nói rằng: Ấy là thật! Đức Giê-hô-va phán: Các ngươi là kẻ làm chứng ta, và là đầy tớ ta đã chọn, hầu cho các ngươi được biết và tin ta, và hiểu rằng ta là Chúa! Chẳng có Đức Chúa Trời nào tạo thành trước ta, và cũng chẳng có sau ta nữa. Ấy chính ta, chính ta là Đức Giê-hô-va, ngoài ta không có cứu chúa nào khác. Ấy chính ta là Đấng đã rao truyền, đã giải cứu, và đã chỉ bảo, chẳng có thần nào lạ giữa các ngươi. Đức Giê-hô-va phán: Các ngươi đều là người làm chứng, và ta là Đức Chúa Trời! Thật, từ khi có ngày ta đã là Đức Chúa Trời, chẳng ai có thể giải cứu khỏi tay ta. Ta làm ra, ai ngăn cấm ta được? Đức Giê-hô-va, Đấng Cứu chuộc các ngươi, Đấng Thánh của Y-sơ-ra-ên, phán như vậy: Vì cớ các ngươi, ta đã sai đến Ba-by-lôn, khiến chúng nó, tức là người Canh-đê, như là người chạy trốn, xuống các tàu mình đã lấy làm vui mừng. Ta, Đức Giê-hô-va, là Đấng Thánh của các ngươi, Đấng tạo thành Y-sơ-ra-ên, tức Vua các ngươi.**

Những người trong thế gian khi làm công cho người ta còn lo bị người ta hà hiếp hoặc bị bóc lột, nhưng những người hầu việc Đức Giê-hô-Va thì không phải lo những sự đó, vì Ngài là Đấng biết rõ mọi sự cần dùng của những người thuộc về Ngài và Đức Giê-hô-Va sẽ ban phước cả thuộc thể và thuộc linh cho những người hầu việc Ngài.

Là người hầu việc Chúa, thì cái lòng của người ấy phải luôn nhớ rằng mình là tôi tớ của Chúa và Chúa là Đấng công bình trong mọi công việc của Ngài, vậy nên khi thi hành chức vụ, người hầu việc Chúa phải luôn nhận biết công việc mình làm đó là thuộc về Chúa và Thánh-Linh của Chúa luôn ở bên mình để giúp đỡ, bảo vệ và thêm sức cho và đó cũng là điều mà người hầu việc Chúa phải biết rằng, mọi tư tưởng, hành động của mình cũng ở trong sự hiểu biết của Ngài. Thánh-Linh của Đức Chúa Jêsus Christ là Đấng Thánh Khiết và công bình sẽ ban phước cho những người hầu việc Ngài cách ngay thẳng và có lòng kính sợ Ngài và nhờ Ngài mà công việc của những người như vậy sẽ luôn được bảo vệ, được bình an, chẳng sợ tai họa nào cả và mọi sự người làm đều sẽ được thịnh vượng. Còn với những người mang danh là người hầu việc Chúa nhưng không phải do Chúa chọn, không phải do Chúa kêu gọi thì bởi vì họ đã tự chọn cho mình công việc đó hoặc bởi danh, bởi quyền lợi, bởi tham vọng quyền lực mà làm thì ấy là những người đó không phải

là tội tớ của Đức Chúa Trời nhưng là tội tớ của những sự mà những người ấy tham muốn.

Giăng 15:5-16: Ta là gốc nho, các người là nhánh. Ai cứ ở trong ta và ta trong họ thì sinh ra lắm trái; vì ngoài ta, các người chẳng làm chi được. Nếu ai chẳng cứ trong ta thì phải ném ra ngoài, cũng như nhánh nho; nhánh khô đi, người ta lượm lấy, quăng vào lửa, thì nó cháy. Ví bằng các người cứ ở trong ta, và những lời ta ở trong các người, hãy cầu xin mọi điều mình muốn, thì sẽ được điều đó. Nay, Cha ta sẽ được sáng danh là thế nào: ấy là các người được kết nhiều quả, thì sẽ làm môn đồ của ta vậy. Như Cha đã yêu thương ta thế nào, ta cũng yêu thương các người thế ấy; hãy cứ ở trong sự yêu thương của ta. Nếu các người vâng giữ các điều răn của ta, thì sẽ ở trong sự yêu thương ta, cũng như chính ta đã vâng giữ các điều răn của Cha ta, và cứ ở trong sự yêu thương Ngài. Ta nói cùng các người những điều đó, hầu cho sự vui mừng của ta ở trong các người, và sự vui mừng các người được trọn vẹn. Điều răn của ta đây này: Các người hãy yêu nhau, cũng như ta đã yêu các người. Chẳng có sự yêu thương nào lớn hơn là vì bạn hữu mà phó sự sống mình. Ví thử các người làm theo điều ta dạy, thì các người là bạn hữu ta. Ta chẳng gọi các người là đầy tớ nữa, vì đầy tớ chẳng biết điều chủ mình làm; nhưng ta đã gọi các người là bạn hữu ta, vì ta từng tỏ cho các người biết mọi điều ta đã nghe nơi Cha ta. Ấy chẳng phải các người đã chọn ta, bèn là ta đã chọn và lập các người, để các người đi và kết quả, hầu cho trái các người thường đậu luôn: lại cũng cho mọi điều các người sẽ nhận danh ta cầu xin Cha, thì Ngài ban cho các người.

Chúa Jêsus đã phán và Lời của Ngài là giao ước không bao giờ thay đổi, rằng: những người được Ngài chọn và lập làm môn đồ của Ngài sẽ được chính Thánh-Linh của Ngài ngự trên người đó để giúp đỡ người ấy và nhờ quyền phép của Đức Thánh-Linh mà những người làm môn đồ của Đức Chúa Jêsus Christ sẽ làm được công việc mà Chúa sẽ giao cho và chính Đức Thánh-Linh sẽ khiến cho các môn đồ của Ngài được vinh hiển.

Giăng 16:7-15: Dầu vậy, ta nói thật cùng các người: Ta đi là ích lợi cho các người; vì nếu ta không đi, Đấng Yên ủi sẽ không đến cùng các người đâu; song nếu ta đi, thì ta sẽ sai Ngài đến. Khi Ngài đến thì sẽ khiến thế gian tự cáo về tội lỗi, về sự công bình và về sự phán xét. Về tội lỗi, vì họ không tin ta; về sự công bình, vì ta đi đến cùng Cha, và các người chẳng thấy ta nữa; về sự phán xét, vì vua chúa thế gian này đã bị đoán xét. Ta còn có nhiều chuyện nói với các người nữa; nhưng bây giờ những điều đó cao quá sức các người. Lúc nào Thần lễ thật sẽ đến, thì Ngài dẫn các người vào mọi lẽ thật; vì Ngài không nói tự mình, nhưng nói mọi điều mình đã nghe, và tỏ bày cho các người những sự sẽ đến. Ấy chính Ngài sẽ làm sáng danh ta, vì Ngài sẽ lấy điều thuộc về ta mà rao bảo cho các người. Mọi sự Cha có, đều là của ta; nên ta nói rằng Ngài sẽ lấy điều thuộc về ta mà rao bảo cho các người vậy.

Rô-ma 8:28-32: Vả, chúng ta biết rằng mọi sự hiệp lại làm ích cho kẻ yêu mến Đức Chúa Trời, tức là cho kẻ được gọi theo ý muốn Ngài đã định. Vì những kẻ Ngài đã biết trước, thì Ngài cũng đã định sẵn để nên giống như hình bóng Con Ngài, hầu cho Con này được làm Con cả ở giữa nhiều anh em; còn những kẻ Ngài đã định sẵn, thì Ngài cũng đã gọi, những kẻ Ngài đã gọi, thì Ngài cũng đã xưng là công bình, và những kẻ Ngài đã xưng là công bình, thì Ngài cũng đã làm cho vinh hiển. Đã vậy thì chúng ta sẽ nói làm sao? Nếu Đức Chúa Trời vừa giúp chúng ta, thì còn ai nghịch với chúng ta? Ngài đã không tiếc chính Con mình, nhưng vì chúng ta hết thảy mà phó Con ấy cho, thì Ngài há chẳng cũng sẽ ban mọi sự luôn với Con ấy cho chúng ta sao?